

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Milana Lipovského a sudcov JUDr. Igora Burgera a JUDr. Aleny Šiškovéj na neverejnom zasadnutí v Bratislave 17. septembra 2014 v trestnej veci obvineného **Ľ. M. pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby** podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. a iné vedenej na Okresnom súde vo Veľkom Krtíši pod sp. zn. 9T 135/2007, o dovolaní, ktoré podal obvinený Ľ. M., zastúpený JUDr. O. V., advokátom vo V., proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. septembra 2010, sp. zn. 5To 69/2010, resp. zo 17. decembra 2013, sp. zn. 5To 134/2013, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Ľ. M. **sa o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš zo 17. decembra 2009, sp. zn. 9T 135/2007, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. novembra 2010, sp. zn. 5To 69/2010, bol obvinený Ľ. M. uznaný za vinného zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. v podstate na tom skutkovom základe, že

od októbra 2006 do 11. mája 2007 vo V. v byte na H. ul. č. X. najmenej dvakrát týždenne bil rukami, palicou a remeňom po hlave a tele syna jeho družky maloletého R.H. nar. X., tohto zamykal skoro denne v izbe bytu, odkiaľ ho púšťal len na vykonanie hygienických potrieb a do školy, a

zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. v podstate na tom skutkovom základe, že

na jeseň 2006 v kuchyni už uvedeného bytu vo V. prikázal maloletému R.H., nar. X., aby sa ohol, vyzliekol mu tepláky a spodnú bielizeň, že sa nesmie hýbať, análny otvor mu natrel krémom a do neho svojim pohlavným údom vnikol, rovnako tak aj vibrátorom.

Obvinenému bol za to uložený trest odňatia slobody na 13 rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Odpis rozsudku krajského súdu bol obvinenému doručený 4. februára 2011 a jeho obhajcovi 11. februára 2011.

Na základe návrhu obvineného právoplatným uznesením Okresného súdu vo Veľkom Krtíši z 22. apríla 2013, č.k. 9Nt 6/2011-136, bola v označenej trestnej veci povolená obnova konania a bol zrušený výrok o treste, ktorý bol obvinenému uložený (na 13 rokov) rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš zo 17. decembra 2009, sp. zn. 9T 135/2007, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. novembra 2010, sp. zn. 5To 69/2010.

V ďalšom konaní rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš zo 14. októbra 2013, sp. zn. 9T 135/2007, bol podľa § 208 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 37 písm. h/, písm. m/, § 38 ods. 2, ods. 4 a § 41 ods. 2 Tr. zák. obvinenému uložený trest odňatia slobody na 11 rokov, a to za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. a zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., zo spáchania ktorých bol uznaný za vinného rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš zo 17. decembra 2009, sp. zn. 9T 135/2007.

Uvedeným rozsudkom okresného súdu bol obvinený podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podali odvolania obvinený a prokurátor. Na základe jeho odvolania rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. decembra 2013, sp. zn. 5To 134/2013, podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por. bol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušený.

Obvinený pri právoplatnom uznaní viny zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a týrania zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. a zločin

sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. rozsudkom Okresného súdu vo Veľkom Krtíši zo 17. decembra 2009, sp. zn. 9T 135/2007, v spojení s rozsudkom (nesprávne evidentne omylom uvedené, že uznesením) Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. novembra 2010, sp. zn. 5To 69/2010, bol odsúdený podľa § 208 ods. 2 Tr. zák., na úhrnný trest odňatia slobody na 12 rokov; podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. bol na výkon trestu zaradený do sústavu so stredným stupňom stráženia.

Krajský súd zároveň podľa § 319 Tr. or. odvolanie obvineného zamietol.

Obvinený písomným podaním doručenom Okresnému súdu Veľký Krtíš 23. apríla 2013 podal dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. septembra 2010, sp. zn. 5To 69/2010, a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por. Dovolaním obvinený napádal to, že nebolo dodržané jeho právo na obhajobu, že nebol správne zistený skutkový stav veci, čoho dôsledkom je jeho odsúdenie.

Neskôr obhajca obvineného písomným podaním doručeným Okresnému súdu Veľký Krtíš 3. júla 2014 (označenom ako doplnenie dovolania) napadol z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. decembra 2013, sp. zn. 5To 134/2013.

V tomto písomnom podaní bolo namietané, že obvinený bol v konaní vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 9T 135/2007, uznaný za vinného zo spáchania už označeného zločinu podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. a iné, resp. že mu bol uložený trest odňatia slobody na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu, v dôsledku čoho rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. decembra 2013, sp. zn. 5To 134/2013, bol v neprospech obvineného porušený zákon v ustanovení § 2 ods. 10, ods. 2 a § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por., lebo predchádzajúce pochybenia mal napraviť krajský súd v konaní o odvolaní.

Obhajcom bolo namietané, že nebola osobitným znaleckým posudkom skúmaná otázka vierohodnosti výpovedí maloletého poškodeného R.H, teda že skutkový stav nebol dostatočne zistený, čo mal napraviť odvolací súd.

Obhajca preto navrhol, aby bolo vyslovené porušenie zákona (v už uvedených zákonných ustanoveniach), aby bol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zo 17. decembra 2013 zrušený, rovnako ako rozsudok súdu prvého stupňa zo 14. októbra 2013, a aby Okresnému súdu Veľký Krtíš bolo prikázané vec znovu prerokovať a rozhodnúť.

Najvyššiemu súdu bolo napokon 3. septembra 2014 doručené písomné podanie obvineného, ktorým (okrem námietok proti činnosti jeho obhajcu) v podstate zopakoval tvrdenia uvedené v písomnom podaní obhajcu o nedostatočnom zistení skutkového stavu. Obvinený uviedol (zhodne ako obhajca), že dovolanie podáva proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. decembra 2013, sp. zn. 5To 134/2013, a to na základe ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.; zároveň podal návrh na ďalšie rozhodnutie dovolacieho súdu zhodný s návrhom jeho obhajcu.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) primárne konštatoval, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. por.), že bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), že bolo podané v zákonom stanovenej lehote a na určenom orgáne (§ 379 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), že boli splnené podmienky dovolania (§ 372, § 373 Tr. por.) a že obsah dovolania v podstate zodpovedá aj ustanoveniu § 374 Tr. por.; zároveň však konštatoval, že nie sú splnené dôvody dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Toto zákonné ustanovenie bolo použité v dovolaní a ním je aj dovolací súd viazaný (§ 385 ods. 1 Tr. por.).

V dôsledku spletnosti jednotlivých písomných podaní obvineného, resp. jeho obhajcu, ako aj zmien v otázke, ktoré rozhodnutie je odvolaní napadnuté (rozdiel medzi prvým písomným podaním obvineného z 23. apríla 2014 a dovolaním podaným prostredníctvom obhajcu či druhým písomným podaním obvineného z 3 septembra 2014) bolo potrebné najprv sa zaoberať otázkou, čo je možné v rozhodovanej veci považovať za dovolanie.

Prvé písomné podanie obvineného (quasi dovolanie) napadalo rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. novembra 2010, sp. zn. 5To 69/10, resp. vo vzťahu k nemu aj predchádzajúci rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš zo 17. decembra 2009, sp. zn. 9T 135/2007.

Tieto rozsudky z viacerých dôvodov nie je možné úspešne napadnúť dovolaním.

1/ Podľa § 373 ods. 1 Tr. por. obvinený môže podať dovolanie len prostredníctvom obhajcu; obvinený však nepostupoval týmto spôsobom, lebo pokúsil sa o mimoriadny opravný prostriedok bez obhajcu, len jeho vlastným písomným podaním.

2/ Ďalším dôvodom záveru dovolacieho súdu, že taký pokus (ak by aj obvinený bol zastúpený obhajcom, teda v súlade s ustanovením § 373 ods. 1 Tr. por.) by nebol pre dovolateľa úspešný, čiže obvinený by nedosiahol rozhodnutie v jeho prospech, vyplýva z toho, že ak by aj písomné podanie obvineného spĺňalo podmienky pre dovolanie, bolo by podané oneskorene. V zmysle § 370 ods. 2 Tr. por. dovolanie v prospech obvineného je možné podať do troch rokov od doručenia rozhodnutia súdu. rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. novembra 2010, sp. zn. 5To 69/10, proti ktorému obvinený podal písomným podaním z 23. apríla 2014 quasi dovolanie, bol mu však doručený 4. februára 2011, resp. jeho obhajcovi 11. februára 2011; stanovená trojročná lehota teda uplynula 11. februára 2014.

3/ Najzávažnejším dôvodom je však to, že dovolaním je možné napadnúť len rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená (§ 368 ods. 1 Tr. por.). Takým sa javí rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. novembra 2010, sp. zn. 5To 69/10; právoplatným uznesením Okresného súdu Veľký Krtíš z 22. apríla 2013, sp. zn. 9Nt 6/2011, však v rozhodovanej veci bola povolená obnova konania, v rámci ktorej bol v nej zrušený len výrok o treste odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu. Predtým vyhlásený spomínaný rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. novembra 2010 tak stratil svoj charakter rozhodnutia, ktorým bola vec právoplatne skončená, lebo výrok o treste je neoddeliteľnou jeho súčasťou. Obvinený o tomto rozhodnutí mal vedomosť (rozhodnutie okresného súdu o povolení obnovy konania bolo vyhlásené 22. apríla 2013), napriek tomu 23. apríla 2014 podal quasi dovolanie. V dôsledku obnovy konania (táto sa nedotkla výroku o vine) teda toto jeho písomné podanie smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré ako právoplatný celok neexistovalo.

V tejto dobe už bolo vo veci meritórne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš zo 14. októbra 2013, sp. zn. 9T 135/2007, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. decembra 2013, sp. zn. 5To 134/2013. Zvláštnosťou týchto uvedených rozsudkov je to, že nimi sa rozhodovalo len o treste pre obvineného, keďže ani obnovou konania nebol dotknutý výrok o vine obvineného zo spáchania dvoch označených zločinov. V tomto pôvodné rozhodnutie o vine (rozsudok Okresného súdu vo Veľkom Krtíši

zo 17. decembra 2009, sp. zn. 9T 135/2007, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. novembra 2010, sp. zn. 5To 69/2010) zostalo nezmenené.

Odvolanie podané proti vyššie spomínanému rozsudku odvolacieho súdu preto môže smerovať len proti výroku o treste a spôsobe jeho výkonu; výrok o vine obvineného nadobudol právoplatnosť vyhlásením rozsudku krajského súdu 17. decembra 2010 a dovolanie bolo proti nemu možné podať do 11. februára 2014.

Obhajca obvineného v jeho mene podal 3. júla 2014 tzv. doplnok dovolania, ktorý však predstavuje dovolanie samotné, doplnené písomným podaním obvineného z 3. septembra 2014.

Podané dovolanie je nesprávne ba až zmätočné v tom, že sa ním nenapadá len výrok o treste (ktorý by bol jediný možný, ako vyplýva z vyššie uvedeného), ale aj výrok o vine obvineného zo spáchania dvoch označených zločinov.

Bol už spomenutý obsah tohto dovolania, v ktorom bez bližšej špecifikácie sa tvrdilo, že je daný jeho dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. tvrdenie vychádzalo z názoru obvineného, že vo veci (najmä z hľadiska jeho viny) nebol dostatočne zistený skutkový stav, že neboli vykonané všetky dostupné dôkazy, čoho sa obvinený domáhal etc. Ako už bolo uvedené, dovolanie sa dotýka skutkových otázok, resp. rozsahu pôvodne vykonaného dokazovania, z čoho sa vyvodzuje, že nie je správny výrok o vine obvineného zo spáchania dvoch zločinov.

Primárne je potrebné upozorniť na ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., podľa ktorého najvyšší súd v konaní o dovolaní správnosť a úplnosť zisteného skutku neskúma a nemôže tento v danom konaní meniť.

Ďalší zásadný výsledok je aj skutočnosť, že výrok o vine obvineného nie je možné v súčasnosti úspešne napadnúť dovolaním, lebo toto bolo podané oneskorene, ako už bolo uvedené.

Zostáva teda len skúmanie, či napadnuteľný výrok o treste je možné podriaďiť pod ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. (uplatnený dovolateľom – týmto je v zmysle

§ 385 ods. 1 Tr. por. dovolací súd viazaný). Najvyšší súd však nezistil, že pri rozhodovaní o treste obvineného došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu (naviac skutku, ako to vyžaduje zákon), resp. že boli nesprávne použité iné hmotnoprávne ustanovenia.

Najvyšší súd na tomto základe teda uzavrel, že je zrejmé nespĺnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a preto toto dovolanie obvineného Ľ. M. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. Odmietol.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 17. septembra 2014

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová